

er derfor i allerhøjeste Grad glædeligt, at denne Paragraf her giver skærpede Bestemmelser.

Ligeledes hilser jeg med Glæde § 14, hvor der gives skærpede Regler for de Haandværkere, Fabrikanter, Detailhandlere og andre, ikke mindst Cyklereparatører, der handler med brugte Cykler. Cykletyverier har der jo været en Mængde af. I de fleste Tilfælde sker de vist ikke, fordi Tyven vil anvende Cyklen som saadan, men han vil gøre den i Penge. Ikke mindst Arbejderklassen har lidt overordentlig meget under de mange Cykletyverier; enhver vil jo forstaa, hvad det betyder for en Arbejder, der nøjsommeligt har samlet Penge sammen til en Cykle, en skønne Dag at opdage, at den er forsvundet, thi Cyklen har stor Værdi for ham, da han ofte har lange Veje fra sit Hjem til sine forskellige Arbejdspladser. Maatte da de ændrede Regler i § 14 føre til, at der i nogen Grad lægges en Bremse paa de mange Cykletyverier.

Derimod standsede jeg ligesom den sidste ærede Taler ved Forundring ved § 15. Naar den nuværende Rente er fra 6 til 10 pCt. maanedlig, kan man jo nok sige, det er et Fremskridt at fastlægge en maanedlig Rente af 5 pCt., men naar Ministeriet dog har haft Øjet aabent for, at Danmark er et af de Lande eller maaske det Land, hvor Pantelaanerrenten er højest, og at man derfor maa se at komme ned paa en rimeligere Rente, forbavser det mig, at det høje Justitsministerium ikke er gaaet længere ned. Ganske vist skal de 5 pCt., som den ærede sidste Taler bemærkede, kun gælde indtil 1. Januar 1940, hvorefter Renten skal gaa ned til 1½ pCt., men er der ikke et gammelt Ord, der siger, at mens Græsset gror, dør Koen? Jeg synes, at disse 20 Aar er for lang en Periode; denne Afvikling maa nok kunne ske i et hurtigere Tempo.

Jeg sagde før, at den væsentligste Aarsag til den høje Rente, er de 112 Pantelaanerkontorer, vi har, og det er da ogsaa mit Indtryk, at en 20—25 Pantelaanerkontorer i København vilde være tilstrækkeligt. Jeg vil haabe, at det skal lykkes i det bebudede Udvalg at komme til Enighed om, at disse 5 pCt. nedsættes ganske betydeligt. Der er saa meget mere Grund dertil, som det filantropiske Selskab, jeg før omtalte, De billige Laanekontorer, kun har en Rente af 3 pCt.

Den sidste Paragraf, jeg ønsker at gøre en Bemærkning om, er § 20, som bestemmer, at ved Lovens Ikrafttræden den 1. August 1921 ophæves det Privilegium, som Assistenthuset har ifølge § 8 i Forordningen af

29. Juni 1753, hvorefter Assistenthuset ikke behøver at udlevere stjaalne Panter, medmindre de før Pantsætningen har været efterlyste i Politietferretninger. Jeg hilser selvfølgelig med Glæde dette Forslag og haaber, at det maa gaa det bedre denne Gang, end da det sidste Gang var fremme, jeg tror i 1898.

Til Slut vil jeg gerne rejse det Spørgsmaal, om Tiden nu ikke er inde til at underkaste hele Pantelaanerspørgsmaalet en nøje Prøvelse, om Staten vedblivende bør drive Pantelaanerforretning, eller om det ikke er muligt ad anden Vej at tilvejebringe en tilfredsstillende Ordning paa dette Omraade. Jeg har, som jeg tror, at alle det høje Tings Medlemmer har gjort, med den allerstørste Interesse læst vor Kollega Hr. Landstingsmand K. K. Steinckes Betænkning om et nyt Forsørgelsesvæsen. I Betænkningen Side 183 angaaende kommunale Laaneinstitutioner, som Hr. Steincke foreslaar, udtaler han, at det bør være Kommunens Opgave at gribe ind paa Pantelaanervirksomhedens Omraade for at faa Sikkerhed for, at det gaar paa en anden Maade end i de nuværende private Pantelaanerforretninger og saaledes, at Fattigfolk er betryggede, kan faa et forsvarligt Laan paa deres Panter til en billig Rente under fuld Garanti. Derfor vil jeg gerne opkaste det Spørgsmaal, som jeg ønsker at fremsætte for det kommende Udvalg, om det vil være rigtigt at gaa en af disse Veje: den Vej, som er prøvet, at afløse de bestaaende Pantelaanerforretninger med Laaneforretninger gennem filantropiske Foreninger, eventuelt med Støtte af Staten, eller den af Landstingsmand Steincke paapegede Vej, at Kommunerne overtager Pantelaanervirksomheden, efterhaanden som Næringsbøviserne for de bestaaende Pantelaanerforretninger udløber, og driver dem eventuelt ogsaa med Statsstøtte, eller den sidste Vej, paa hvilken Staten har nogen Erfaring: at lade Assistenthuset som Statsinstitution afløse alle de bestaaende Pantelaanerforretninger. Man kunde sige, at det vilde være lettest at gaa denne Vej, fordi Staten har et organiseret Pantelaanervæsen i Assistenthuset med dets 8 Indleveringssteder i København, og at man let kunde oprette lignende Kontorer i de store Provinsbyer, hvor det maatte være paakrævet. Jeg forudsætter, at Opgaven, hvis Lovgivningsmagten vælger denne Vej, maatte være at omdanne disse Indleveringskontorer til virkelige Laanekontorer, saa at de nuværende Omsvøbsdepartementer kunde afskaffes, og saaledes, at der laanes paa disse Kontorer